

gumentation, for ud af denne at faae frem en Mangel paa retlig Besøielse. Ærede Medlemmer, som have gennemlæst den Udviiting, der staaar — jeg veed ikke, om Alle have gjort det — have mulig forstaaet, at den gaar ud paa en Slags Fiktion, idet Staten i Grunden skulde have foræret Bygningen bort; den skulde have ladet den gaa ud af sit Eie uden Bederlag, men den skulde da gjennem en donatio spei, som Flertallet saa lærd udtrykker sig, have faaet Udsigt til at faae den tilbage i Form af en fuldsført Kirke. Jeg veed ikke, om de Herrer forstaa dette med donatio spei rigtigt; jeg for mit Vedkommende forstaaer det ikke. Det er mig umuligt at se, hvorledes Sagen kan fremstilles, som om Regjeringen havde foræret Bygningen bort til Statsraad Lietgen og faaet en donatio spei, Haabets Gave, om at faae den tilbage igjen. Transaktionen gaar, som de Herrer kunne gjøre sig bekendt med ved at læse Kjøbefontraften; ud paa, at Bygningen efter al Sandsynlighed bliver hængende ved Staten. Man har ganstke vist formelt valgt at gaa den Vej, væsentlig af Hensyn til de Banskelligheder, der den Gang kunde stille sig ved en Udstyking, ved Skjøde at sælge det Hele, ogsaa Bygningen, til Statsraad Lietgen, men vel at mærke saaledes, at Kirken, naar den bliver fuldsført inden 1884, skal skjødes tilbage til Staten igjen, og bliver den ikke fuldsført inden 1884, eller har Lietgen indtil 1879 ikke bygget for 100,000 Rbl's Værdi, eller bestemmer Lietgen sig til at opgive Kirkens Fuldførelse, falder den uden Videre tilbage til Staten. (Krusø: Det er en skjøn Handel!) Ja, ikke sandt, og indtil det viser sig, om den bliver fuldsført eller ikke, forbliver den som et Pant for Staten for Opfyldelsen af Kjøberens Forpligtelse, saaledes at Ingen kan hindre, at enten det Eine eller det Andet sker. Nu veed jeg dog virkelig ikke, om man kan sige, at man paa denne Maade har ladet den gaa ud af Statens Eie uden Videre og kun gjennem en donatio spei har faaet Udsigt til at faae den tilbage igjen. Jeg tror, det er forreftere at sige, som det er, at hvad der virkelig er solgt, er Grunden udenom Bygningen, medens denne selv ligger som tidligere, men vel at mærke saaledes, at Staten nu har Udsigt til at faae den fuldsført, hvad man aldrig tidligere har haft eller har kunnet vente sig at faae. Ja, jeg har nok hørt det ærede Flertal sige, at det var netop det Gale derved, at man der fit en Kirke paa Halsen; det var det overmaade Uheldige, thi en Kirke var det slet ikke nogen Forpligtelse for Staten at faae; Staten blev ikke en Dre rigere derved, nei, det var tvertimod en Udgift for Staten at faae den. Jeg tror, at hvis det ikke gjælder om Andet end at slippe for Udgifter, er dette ikke saa vanskeligt; jeg tror ikke, det er vanskeligt at faae Noget til at overtage Statens Stilling, saaledes at den slipper for Udgifter, men jeg ser forøvrigt ikke, at der er

Noget præjudiceret ved, hvad der er slet. Hvad er det, man har villet gjøre med Marmorkirken? Man har villet sælge den til en Kirke, et Theater, en Udstillingsbygning, men det tror jeg dog nok hidtil har vist sig lidet praktisk. Det var et fortræffeligt Raad, hvis man blot kunde følge det; men jeg tror, det gaar her, som Kapitan Cuttle i „Dombey & Søn“ siger, at Banskelligheden ligger i Anvendelsen. At anvende har altid været forbundet med Banskelligheder; men hvis det gjælder om at sælge Ruinen enten til Kirke, Theater eller Udstillingsbygning, kan den dog f. Ex. lettere blive solgt til Kirke, efter at den er fuldsført end før (Udbydelse). Det ærede Medlem siger, at man jo ogsaa kan rive den ned. Ja, Herregud, kan den da ikke ogsaa rives ned, efterat den er fuldsført? Svikken Svir vilde det ikke blive for Demoleringskorpset at faae fat paa Kirkebygningen, efterat den var bleven fuldsført. — Forøvrigt skal jeg endnu blot tale om et Par Punkter, som det ærede Medlem berørte. Der var nu for det Første Værdien af Grunden. Det er overmaade smukt at opstille en saadan Paastand, som at den er 700,000 Kr. værd, medens Staten kun har faaet 200,000 Kr., og at Staten ligesom er snydt for 500,000 Kr. Ja, derved er der dog adskillige Antegninger at gjøre. Først skal jeg bemærke, at man aldrig tidligere har kunnet faae noget saadant Tilbud paa 700,000 Kr. Det eneste Tilbud der er fremkommet om at købe — og jeg veed ikke, hvorvidt det var fra en vederhøftig Mand — gif ud paa 300,000 Kr. mod at faae hele Pladsen med den saakaldte Ruin og det Hele. Dernæst har det ærede Medlem ved sin Beregning ikke taget med i Betragtning, hvad det koster at nedrive Ruinen. Det Overslag, som den Gang blev forelagt, anslaaet Udgiften til 49,900 og nogle Rigsdaler, altsaa rundt ud 100,000 Kroner (S. A. Hansen: Og 12 Skilling!). Meget rigtig, naar man skal tage det saa nøjsomt. Jeg skal gjerne gjen tage Tallet, saaledes at det ærede Medlem kan høre det igjen, det er 49,931 Rd. og ganstke rigtig 12 Skilling. Endnu har den ærede Respondens overset, at det dog ikke egentlig er ganstke ligesom, at Staten er gaaet tabt af det Hele; den har det endnu bestandig og faar selve den Plads, hvorpaa det Hele staaar, tilbage akkurat lige saa god som før; jeg tror derfor, man tvertimod maa sige, at der ikke er gaaet en eneste Skilling tabt. Forøvrigt ere jo disse Beregninger om 700,000 Kr. aldeles fantastiske. — Jeg tror herved i det Væsentlige at have udtalt, hvad der er at udtale angaaende selve Retspørgsmaalet, som for mig ikke frembyder mindste Skjæg af Tvivl, og hvis man vil gjøre Forsøg paa at undersøge det retslige Afgjørelse, tror jeg, at de Herrer ville komme til samme Erkendelse. — Jeg kan dog ikke ganstke lade ligge de Bemærkninger, som den ærede sidste Læser ganstke vist kun løseligt